

Aki az Úré . . .

Új esztendőt tapos lábunk. Nemrégén léptük át azt a mesgyét, amely elválaszt az elmúlt év örömeitől, bánataitól. A jövő sűrű fátyolán csak halványan csilán át a remény sugara. Mit takar és mutat meg a ránk virradó hajnal biborszínű sugara, még nem tudjuk.

A feltartóztathatatlanul beköszöntő napok meglepetéseit kézen kell várnunk. Eberen kell őrt állni helyünkön, hova állított minket Isten. Erre a kötelességünk teljesítésére alapos oktatásban részesültünk a Nagy Mestertől, amikor félelmszívű tanítványait egész életükre kiható jó tanácsal látta el: *„Vigyázzatok és imádkozzatok!”*

Jézus eme szavai a keserűség gyökerével sűrűn behálózott bűnös föld még bűnösebb emberiségét a világitó torony lámpáinak fényénél, vagy a sűrű ködbe jutott hajó szirénabugásának süketítő hangjánál is feltűnőbben figyelmezteti a veszélyre, mely lépten-nyomon leselkedik, mint a prédára váró oroszlán.

Istennek népe, készen légy! Az őrhelyen ne szunyadj el! Az el-

lenség alattomos. Támadásaikban nem a becsületes emberek fegyverével harcolnak. Ha jól megnézed kardjaikat, amellyel oszják az igazság nagyobbik felét maguknak, látod rajtuk a letiprottak könnyei és vére által mart rozsdafoltokat.

Az igaz véren váltott maroknyi nép, úgy a múltban, mint a jelenben, a vigyázás és az imádkozás vastagfalú bástyái mögé vonul vissza. A nyugalom azonban itt is sokszor csak látszólagos. A kegyesség leplebe burkolódzott, magukat alyafinak nevezők mint az ellenség kémiei, becsületen árulókká válnak, ha az igaz úton járók seregét önző céljaik elérésére felhasználni nem tudják, ha gyapjajukat lenyirni azok nem engedik, vagy az álnokságuk különféle ágaiból font korbács ütése ellen tiltakoznak, azonnal levetik szende képet mutató álarcukat, a kegyesség palástját és nyomban behűzőznek a kívülálló ellenség egyenruhájába és bosszút lihegve pusztítják, tépik a jámborok gyülekezeteit.

Az elmúlt esztendő alatt sok borús, zivataros napok vonultak

el fejük felett. A fájdalmak, mit szenvedtünk, mint a vihar csaltogó, sesterség villámai hasították szívünket. Sirtunk, zokogtunk; könnyes szemünket sokszor szívünkkel, kezeinkkel együtt emeltük az ég felé és szorongó érzések közt figyeltük a gomolygó felhők szakadozását. Kicsiny hajlékunkat paskoló vihar szűnése után szomorúan tekintettünk széjjel a letartott tájon. Többől kicsavart fák, féligérett gyümölcsök és érett búzakaralások a sáros, iszapos földbe verve, a pusztítás nyomait igazolták. Bánatos lélekkel jártuk örömeink helyét. A csalóánydaltól hangos liget megtépzott bokrai, a pompázó virágok lehullott szirmai, a fészkekből kiesett madárfióka panaszos csipogása, a gonosz kezek újabb rombolásának megakadályozására hívta fel figyelmünket. Most látjuk, hogy amíg sokan hordták a követ Sion város megépítéséhez, akadtak olyanok, kik a gyorsan épülő és népesedő várost kiszolgáltatták önző emberek céljainak.

Az elmúlt év eseményei mint figyelmeztető jelek igazitanak út-

ba az új év még megtaposatlan utain. Nem csoda, ha ezek után mindenki óvatos lépésekkel fog előre haladni és megfontolva szűri le tapasztalatait.

Tartózkodni fogunk az érzelgősen emelkedős, külöleg mutatós, bombasztikus kijelentésekkel dobálózó tanítóktól, a háttérben gyanusan meghúzódó vércsetermészeti álhívóktól, akikre jellemzően és találon mondotta Pál apostol: „De amit cselekszem, cselekedni fogom, hogy elvágjam az alkalmat az alkalomkeresők elől... Mert az ilyenek hamis apostolok, álnok munkások, kik Krisztus apostoláivá változtatják át magukat. Nem is csoda; hisz maga a Sátán is átváltoztatja magát világosság anygalává.” (II. Kor. 11, 12—14.)

Mi sem tehetünk másként ez új évben, mint ahogy az apostol tett, mert felelősséggel tartozunk azokért, akiket Isten reánk bízott. Nyiltn kell megmondanunk az országnak az egész világ hívó népeinek, hogy az egység megbontására alkalmat keresők elől az utat el kell vágni. A jövő,

mely az esztendőben előttünk van, legyen a romok eltakarításának és a leomlott sátrak felépítésének ideje.

Mózes, amikor a Sínai-hegyről kezében a két kőtáblával lejött és látta, hogy míg ő a hegyen fekvő Istennel társalgott, a nép undok bálványt, aranyborjút öntött, szívében elkeseredett. Mózes tudta, hogy a bálványt imádó néppel nem boldogul és ezért kiadta a parancsot: „Aki az Úr, ide hozzám!” (Mózes II. 32, 36.) Izráelnek választani kellett az igaz Isten és a bálvány között.

Ma sem lehet a világosság gyermekeinek sötétben botorkálnia. „Aki engem követ, nem járhat sötétben.” Az értelmesekek, tisztalívűek nem téveszthetők meg; hízlekedő beszédektől undorodva fordulnak el.

Itt az ideje, hogy a hamis apostolok, álnok tanítók által gyűri és aranyborjúnál is rútabb hazugság, nagyravagyás, önzés, szeretetlenség bálványai porrá töretessenek. Az Úrnak szolgálók táborába nem hordozhatja magában a szakadások csiráját. Szívükből

ki kell gyomlálni önakaratukat és teljesíteni kell Isten parancsait. Választani kell mindenkinek Isten és a bálvány között!

Testvéreink! Az év első perceiben Isten előtt tett elhatározásaitok, fogadásaitok, mint magas kööltár áll. Ez oltár mellett állva kérünk titeket, hogy amit elhatároztatok, fogadtatok, írásátok meg! Ha Jézusnak fogadtatok meg, hogy készek vagytok meghalni érte, ne felejtsetek el, ha pedig vagyonokat szántad nekí, ne habozz elvinni. Ez év áldásait keblünkben hordjuk és tőlünk függ, hogy azok ne véteszenek el tőlünk. Füleink mindenkor jól hallják az igaz jó Pásztor hívó szavát! Nyájas, szelfid szavait ne téveszük össze a bérésével. Aki az Úr, ne hallgat idegen tanításra.

Pünkösdi testvéreink! Néktek nem kőtáblára, hanem új hűszívetekbe írta Jézus parancsolatait. Ti új lélekkel áldottak vagytok, így a megkísérlés perceit könnyebben viseltek. Vigyázzatok, hogy hihető beszédre ne táborodjatok meg és hátat ne for-

Amanda Smith

egy Isten bölcsesége által vezérelt néger nő tanubizonyosságai.

Előszó.

Evekkel ezelőtt több barátom (írja Amanda Smith) így szólt hozzám: „Öneltrajz kerelén belül le kellene írnod, miként állított téged Isten az ő szölgálatába.” Ez a felszólítás hosszú években át megismétlődött. Végre komoly fontolóra vévén a dolgot, sokat imádkoztam ezért. Kértem az Urat, mutassa meg tisztán és világosan, egyben erősítse meg bennem az ő akaratát. És egy napon ezt a kéresemet meg is hallgatta és e munkám elé tornyosuló nehézségek elhárítására segítségéröl biztositott.

Barátaim, ismervén engem, meg fogják bocsátani öneltrajzom hiányosságait. Egész életemben csak három hónapig jártam iskolába, amely fehéreké volt. Így a tanító felvétel, néger gyermekekkel, csak annyit foglalkozott, amennyire ezt az elsősorban sorra kerülő fehér tanítványok iránti kötelessége megengedte. Szíves elnézését ké-

rem tehát mindazoknak, akik életelnek ez egyszerű és keresetlen történetét elolvassák.

1. Rabszolgasor.

1837 január 23-án születtem Long Green Maryland állomáson, Északamerikában. Atyámat Samuel Berrynek hívták, anyámat Matthews Mirjammnak. Két egymással szomszédos földbirtok tulajdonosainak rabszolgái voltam. Mindegyiküknek jóságos gazdjuk s úrnőjük volt. Miután apám hűséges és becsületes volt, sok mindent rábízott az uraság és utóljára alkalmat adtak neki arra, hogy magát rabszolgasorsából megváltsa kiváltása). Apám erős ember volt, Nappal gazdájának dolgozott, éjjel pedig a váltásdíj megszerzéséért, mert itt nemcsak a maga, hanem felesége és gyermekei megváltásáról is szó volt. Ebben Isten csodálatosan segítségére volt. Először is maga-magát sikerült megváltani, illetve megvásárolni. Tizenhárom gyermek közül én voltam a legidősebb leány. Nagyanym mégvev vallásos és nagy hittel bíró asszony volt s így sokszor kérte Istent arra,

hogy egyenlege unokáinak a szabaduláshoz vívó útját. Isten hűségét sokszor megtapasztalva, bizalommal hitte, hogy Isten ezt véghez is fogja vinni. Ez he is következett. Ez a csodás imameghallgatás következőképt történt: Körülbelül 5 órány távolságra metodisták tartották sátor-összejövetelüket, ami nagy élénkséget jelentett abban a régi jó időkben. A mi úrnök: Célle kisasszony is oda kocszolt és anyámnak, mint minden ilyen esetben, úgy most is el kellett őt kísérnie. Célle kisasszony több fiatalemberrel kíváncsiságtól ment oda, mert mulatságosnak tartották azt az élénk modort, amivel akkoriban a metodisták érzelmeiknek szabad folyást engedtek. De ez bizonyos tisztelettel tették, nehogy az összejövetelt illetlenül megzavarják. Ott a sátorban ülve, a prédikáció alatt oly csodálatos erővel töltetett ki a Szentlélek, hogy ennek hatalma, megragadta fiatal úrnöm szívét is. Erős bűnbánat lett úrná szívében, ami még mielött a sátor elhagyta volna, alapos megterében nyert kiutat. Megtérése, a régi stílus szerint, éppenséggel nem simán ment

dítsatok az igazak táborának. Álljatok erősen! A küzdelem és munka, mely vár reánk ez új évben, meghozza gyümölcsét, mert az igazak méltán veszik jutalmukat. *Aki az Úrét, győz és ostrom lesz Isten templomában. Tomi.*

Az igaz szeretet.

Mi kell, hogy minden hívő szívben benne legyen? Ha megkérdeznénk ezt, sok minden hangzana el. De az Úr szól: a szeretet. A szeretet mindent felfedez. Hiába van nekünk közközli hitünk, erős reménygűnk, de ha nincs szeretetünk, semmik sem vagyunk. Akinek nincs szeretete, az egy kihűlt szív. Az a szív, amelyet szeretet nem lüzel, holt. Ez a szív nem törekedhet Jézushoz. Hiába minden próbálkozása, nem tud eljutni a mennybe. Kinek volt a legnagyobb szeretete? Jézusnak. Ez az égi szeretet, mely számunkra oly sokat jelentett. Tehát szeretet által lettünk megmentve. Ha Jézus nem szeretet volna bennünket olyan nagyon, akkor az örök ellenség karjaiba vergődniék még most is. Istennek egy kiválasztott gyermeke szívében lobogni kell a szeretet tüzeinek. Miben áll a

a szeretet? Ezt sokszor félreértik. Azt gondolják, ha képmutatón ölelik, csókolják egymást akkor kész a szeretet. Ez nem szeretet, ez képmutatás, farizeuskodás. A szeretetet cselekedni kell. Halleluja! — De mindig úgy kell azt cselekedni, hogy csak akkor váljék igaz szeretetté, ha azt szívből tesszük, nem pedig holmi emberi képmutatásból. Tanuljunk Jézustól, az ő szeretetétől. Ő róla vegyünk példát. Ha nincs szeretetünk, ne várjuk Isten irgalmát, mert az ige így szól: Egy királynak volt egy szolgálója, ki 10.000 talentummal tartozta neki. A király meg akarta büntetni a szolgát. De ő azt mondta: Uram, várj még egy kicsit és mindent megfizetek néked — és a király könyörülte ő rajta. Mikor pedig kiment vala, meglátta egyik szolgatársát, aki néhány száz dinárral tartozta neki. Megragadta őt, de a szolga leborolta ő előtte: Várj még egy kevés ideig, mindent megfizetek néked. De a gonosz szolga nem hallgatta őrá, hanem börtönbe veté. De ezt a király is megtudta, haragra lobbant és magához hívta a gonosz szolgát és elvéve mindenét és a külső sötétségre veté. — Vigyázzunk, testvéreim, Isten nekünk is nem elengedte-e tartozásunkat és mi másnak nem tudnánk elengedni? Sze-

retni a legtöbbit érő kincs, drágább minden földi kincsénél. Csak az a gyöleket állhat fenn, amelyet a szeretet kapcsol össze. Ahol szeretet van, ott élet van, ahol élet van, ott maga Isten van jelen. Isten gyülekezetében az igaz szeretet tüzeinek lobognia kell. A szeretet termi a szelidséget és az alázatosságot. A két főparancsolat így szól: Szeresd Uradat Istenedtel teljes szívedből, minden erődből és szeresd felebarátodat, mint tenmagadat. — A legfőbb parancsolat a szeretet. Ha szeretetben járunk, nem látjuk meg oly könnyen egymás hibáit. Ha nem tudjuk egymást tisztá szívből szeretni, nem vagyunk az Úr gyermekei. Imádkozzunk, hogy Isten lobbantsa lángra bennünk a szeretet tüzeit! *B—r. Gy*

Mielőtt valamire kezdesz, vizsgál meg: 1. Ki bízt meg? 2. Mire vezetett? 3. Milyen módon teheted?

*
Ne bízd el magad nagy eredmények között, mely csak előkészítője az igaz alázatosság iskolájának, ami bajok özönében virágzik.

*
Istennél nem a képesség, hanem az engedelmesség számít.

végbe. Újonnan nyert hite kísérletére — kinek ezáltal minden mulatságát átalaposan elfrontotta — megbörtánkozható volt. Kigúnyolás, kinevetés, barátságos rábeszélés, semmi sem használt arra vonatkozólag, hogy miss Celiet vissza „józanítsák”, minden hiábavalónak bizonyult! Megingathatatlanul állt.

Anyám kimondhatatlanul boldog boldog volt hogy Isten az uraságát illetőleg az ő és nagyanym imáját meghallgatta. Ez a történetet édesanyám sohasem tudta sírás nélkül elmondani. Két év óta, mióta Celie kisasszony megtért, mindig szívén viselte Celie kisasszony sorsát, azonban nagy örömeinek természetesen nem engedhetett szabad folyást. Mihelyt a fiatal úrléány hazafért, tanbizonyoságot tett környezetének arról, hogy mit tett vele Isten. Erre megmozdult az egész ház: azt hitték, hogy a leány megbolondult. Igazság szerint pedig csak a Királyt hagyta szívébe bevonulni, ami felett „Emberi lélek” nevezetű városban nagy volt az öröm.

Óthon mindent elkövettek, hogy Celie kisasszonyt vissza hódítsák. A me-

hodista összefüvetelekre természetesen nem volt több szabad elmennie, sőt a mi néger templomunkba sem engedték. Amennyire lehetséges volt, anyámtól is igyekeztek őt távollartani. De a kedves miss, amikor csak tehetett, besurrant hozzánk, hogy kipanaszolja magát és anyámmal s nagyanyámmal imádkozhasson.

Mikor a hozzátartozók minden erőfeszítése hiábavalónak bizonyult, táncmulatság rendezését helyezték kilátásba. A fiatal emberek előttek és mindent megtettek aranzéve, hogy Celie kisasszony meghívásukat elfogadják. Végre megtört az ellenállása, anyám azonban kitarásra buzdította. „Az Úr bizonyára meg fog téged ettől szabadítani kedvesem” — mondta. — Egy napon megint e kiáltással lépett be hozzánk: „Oh, Mirjam, nem bírom ki tovább! Nem engedek abból, hogy a bálba elmenjek!” és végre rászántam magam. Húzdódisomnak többé semmi célja.”

Mindketten sírásra fakadva félrevonultak és együtt imádkoztak; ez volt az utolsó imájuk e táncmulatság miatt.

Oh, milyen különös! De Isten az ő végtelen kegyelmében úgy intézte a dolgokat, hogy ennek a börtönnek az ajtaját is kinyitotta.

Eppen egy héttel a bál előtt Celie kisasszony ideglázt kapott. Az ország legjobb orvosait hívták hozzá, kik közül négy éjjel-nappal mellette volt. De ő anyámat kórtete és csak ha anyám tartotta karjaiban, vigasztalódott meg. Az orvosok tudományá felmondta a szolgálatot. Ki is jelentették: „Nem tudunk segíteni.” Ájulási rohamok léptek fel.

Egy ilyen eset után ágyához szólította hozzátartozóit: „Egy kérésem lenne hozzátok”, — szólt. — „Mindent megteszünk érted, gyermekem” — felelték. „Ígérjétek tehát meg nekem, hogy Sámuelnek az ő Mirjamát és gyermekeit felszabadíttjátok.”

Erre anyámat gyorsan kiküldték, hogy ne hallja a többit. Megkísérlették Celit erről lebeszélni, de ő a következő napokban megismételte ezen kérését. Anyám amilyen gyorsan csak tudott, nagyanyámhoz futott, hogy elmondja

A lélek feltékenysége

„Feltékenységgel kíván a lélek,
ki bennünk lakozik.“

(Jakab 4, 5.)

A teremtés időszakában mind a három isteni személynek megvolt a maga szerepköre. Bár oszthatatlan egység, mégis minden egyes személyének megvolt határozott munkája. Mái is együttműködik minden alkalommal, ahol Isten országa számára valami hasznos történik. Különös szerepe van a Szentléleknek. A teremtés alkalmával a sötétség felett lebegett, mégis minden egyes személyének megvolt határozott munkája. Mái is együttműködik minden alkalommal, ahol Isten országa számára valami hasznos történik. Különös szerepe van a Szentléleknek. A teremtés alkalmával a sötétség felett lebegett, mégis minden egyes személyének megvolt határozott munkája. Mái is együttműködik minden alkalommal, ahol Isten országa számára valami hasznos történik. Különös szerepe van a Szentléleknek.

(Ma is ott lebeg az emberi szívnek sokszor bűzösen gőzölgő üstje felett ez a Lélek, de Isten nem szólhat és mily szomorú sötétség marad, mert Isten nem szólhat tovább.)

A Szentlélek munkája titokteljes munka s mert ily titkos, értelhetlen is egyben az ész számára

s így természetesen ideje előtt lebecsúll.

*

Isten Lelke birtokolni kíván. Ezzel az egy szóval a Szentlélek személyi volta nyer megállapítást. Nemcsak erő a Szentlélek, hanem személyiség, melynek akaratja van, ami megnyilatkozik abban, hogy birtokolni kíván. Ennek az isteni személynek szíve van, mely megszoródik, ha munkájának nem engedünk teret. Az ő munkája üdvösségünkél művel, fáj néki és bünteti lelkiismeretünket, ha bűnt követünk el.

A Lélek birtokolni kíván bennünk, szívét keres, hol megnyugodhasson, edényt, mely betöltésre vár, életet, melyet kormányozhat. Amint Noé galambja a bárkából kiszállt és pihenőhelyet keresett, akként keres a Szentlélek is helyet, hogy beszállhasson. Naponként ki vagyunk léve annak, hogy lelkünk ellenesége is befolyást akar gyakorolni reánk. Minden arra főrekszik, hogy megnyerjen magának: a mammon, a pártok, az élvezet, világi örömlők. Bennünket azon-

ban Isten Lelke is kíván rendelkezésül.

Két jó barát halad a város egy forgalmas utcáján, ahol az autók túlközlése, a villamosok csengése, a kereskedők és járőrelők hangos beszélgetései és a kocsik zúgása. Az egyik kezét a füle mögé tartva kérde: „Hallod?” — De a másik nem hallotta. Valahol egy ciripelő tücsök húzódtott meg s a természetet igen szerető jóbarátának a füle ezt azonnal felfedezte. Ő megtanulta a természetnek ezérféle hangját azonnal felismerni. Majd a zsebébe nyult egy pénzdarábért és barátjának a figyelmét felhívva a pénzdarábra, a levegőbe hajította. Nem messze csengve esett a kemény aszfaltra. Pillanatok alatt mindenki a zsebéhez nyult, hogy megnézzék, nem-e az ő pénze hullott az aszfaltra. „Látod, — mondta ismét — ezen embereknek a füle a pénz hangjára van beállítva.” — Elkomolyodva haladtak aztán tovább. Egy német közmondás azt mondja: „Akire hallgatunk, azé vagyunk!” A Szentlélek szeretné felünket birtokába venni s ezzel egyben egész lényünket, minden időre. Ne csakjuk meg önmagunkat, mert csak akkor, ha mindig az őrei vagyunk. — vagyunk az ővéi igazán.

Tiszta edényeket keres. (Ap. csel. 15, 8—9.) A legtisztább s legkötelesebb edény Jézus maga volt. Harmadik életében betöltötte Isten Lelke a maga egészével és hivatásához felruházta erővel. Ezekután mondja Lukács ev. 4, 18—19. verseiben, hogy: „Az Úrnak Lelke van énrajtam, mivelhogy felkent engem, hogy a szegényeknek hirdessem az evangéliumot, elküldött, hogy a töredelmes szívűeket meggyógyítsam...” „Ti vagytok a Krisztus teste.” (I. Kor. 12, 27.) S eszerint, ha a gyülekezetben a Szentlélek elfoglalhatja az őt megillető helyet, akkor, csak akkor léphet fel a gyülekezet a Szentlélek hatalmában, hogy megköltözötték feloldjon, bűnösöket mentsen és betegeket gyógyítson.

Zarándoktársaim, ez a mi feladatunk, ez biztosít jövőt, örök életet.

neki a történeteket. „Ezt és ezt mondta Celie kisasszony.” Nagynyám hite most látta unokái számára a szabadulás ajtáját megnyitni és a bokrokba szaladt, hogy Jézusnak halálát szívét kiöntse.

Rá három napra az orvos azt mondta: „Ami még érte cselekedni akartok, gyorsan tegyétek, mert már csak rövid ideig él.” Ismét ágyához szállította hozzátartozóit. Édesanyám mellette ilylve látogatta. „Szeretném, ha valamit megígnétek nekem és ez az, hogy Sámuelnek Mirjamot és gyermekeit odaadjátok” — szölt a beteg.

„Oh igen, kedves gyermekem, minden kívánságodat teljesítjük.“

Édesanyámnak gyönyörű hangja volt. Mikor Celie kisasszonyt teljesítették kérését, összekulcsolta kezét, anyám keblére hajította fejét s így szölt:

„Nos Mirjam, énekelj.“

És ő a legjobb képessége szerint énekel. Szíve csaknem megtört ebben a nehéz munkában, hiszen úgy szerette fiatal úrnőjét, mint saját gyermekét.

Mialatt énekel, a fiatal leány lelke a bárány véreben megfürödvé, az örökké-

valóság kapuin keresztül szállt el. Halalujah! Milyen Megváltónk van nekünk! Milyen különösek Istennek útjai! Nekem igazán van jogom örülni az Úrnak: kétszer megvettél és kétszer szabadon bocsátottak, dicsőség az Úrnak!

Édesapám kérését, hogy bennünket kivállhasson, eddig nem akarták teljesíteni, mert velem és legidősebb fivérrel más céljaik voltak; ahová bennünket akartak adni, azok nem voltak jó urak. Ez nagyon bántotta nagyanyánkat. De íme az akadályok elhárítottak, atyánk megvásárolt bennünket, szabadok lettünk!

Az Úr gondoskodik rólad, csak bízd Banne, ha néha különös nyomokon is vezet.

Ha nem is az én utam
És nem is a te utad.

Mégis, őh, ne kételkedj, vedd be fog menni! Még pedig az ő gondoskodása folytán — isteni terv szerint.

*

Ugyancsak a „Heilszeugnisse“ 1930 július 1-i számából.

Végezetül egy kérdés: Mi történik, ha egy lélek mindig elzárkózik a Lélek munkája, követelese elől? ... A Lélek nem fog megszűnni követelésével ajtódat zörgetni. Mennyire mások vagyunk mi. Ha kétszer-háromszor megkíséreltük, hogy egy lelket Jézusnak megnyerjünk és nem

sikerült, mi mindjárt felhagyunk a jó reménységgel, mert: keményszívű, megrögzött ember ... Nem így Isten Lelke! Egy egész életen keresztül nem szűnik meg bennünket kérlelni, tőlünk követelőzni.

Tanuljunk tőle közösen s jó eredményhez jutunk. Forster.

Ébredj fel te, aki aluszol.

„Ébredj fel te ki aluszol, támadj fel a halából és felragyog neked a Krisztus.” (Eredeti szöveg: Eféz. 5, 14.)

Hosszú ideig foglalkoztatott az a kérdés, vajjon Isten népe számára a földi életben tényleg nincs kiút a már mindnyájunk által jól ismert zilált helyzetekből?

Es íme, egy napon a Szentlélek jött segítségemre, amennyiben számomra eddig ismeretlen módon nyilatkoztatta ki Krisztus testének titkát, vagyis alapigénkelelve

„a Krisztust.”

Megmutatta nekem, hogy a népek összesége Máté 25, 5. szerint *mély lelkéi álomban van.*

Számomra ez annyival is inkább megrázó volt, mert eddig nem voltam tudatában annak, hogy magam is az alvók közé tartoztam? Jóllehet eddigi szolgálataimat, tudomásom szerint, lelkiismereti hűséggel és szeretettel végeztem, mégis most egyszerre mintegy hályog esett le szememről annak a felismerésénél, hogy mindezen jó és szűkecses tulajdonságok mellett is lehetünk

alvók,

ha a gyakorlatban Krisztus testétől távol állunk.

Mihelyt tudatára ébredtem annak, hogy a Szentlélek ébresztő kiáltásának: „Ébredj fel, ki aluszol!” számomra mily nagy hordereje van, örültem és hálás voltam az Úrnak azért, hogy az ébresztő szöveget meghallottam és el nem utasítottam. Meg vagyok róla győződve; hogy a hívők részéről való ellenállás ebben a tekintetben nagyobb katasztrófát jelent, mint ahogy azt általánosan hiszik. Az Eféz. 5, 10-ben rejlik

felszólítás tulajdonképpen *minden hívőnek szól!* Azért mélyedjünk bele ez igébe s akkor látnunk kell, hogy nem elég ha valaki azt hiszi magáról, hogy ébren van, mert az ige tovább így hangzik: „És támadj fel a halából.”

Elsősorban tehát Isten gondolatái számára kell egy

„*é b r e d é s n e k*”

történnie, hogy Krisztus testének titkát megértsük. (Eféz. 1, 23; 3, 3—4; 9, 4, 12—16; 5, 30—32; I. Kor. 12, 12, 27. stb.) Emellett ne felejtjük el, hogy az alvó álomállapotában is, — a legszebb képzeteket láthatja Krisztus testéről.

Másodszor az ébredés után „*Halott állapotunkból kell kiemelkednünk.*” Csak ha már a két fontos momentum: a *felébredés és a halából való kiemelkedés* végbement — következhetik be életünkben alapigénk szerint: „És felragyog néktek a Krisztus.”

Közelmultból.

Békésről sokat írni nem lehet. Különösen ilyen ködös, esős időben nem kívánkozik megnézni senki, ha van is rajta valami néznivaló. Az idegent legfeljebb a ragadós, marasztaló sár köti le, ha gyorsan elmenni kívánkozikna. Az utca egyik oldaláról a másikra csak gondolatban lehet átmenni, vagy pedig le, esetleg fel kell sétálni — ha van idő — a legközelebbi utcasarokig, hol keskeny téglával kirakott út hútat.

Mit is kereshet budapesti ember ilyen helyen? Talán én sem ismertem volna meg az Alföld e mélabús városát, ha nem húzna valami magához. A mágnes nem más, mint a békési konferencia.

Itt gyűltek össze Békéscsabáról, Sarkadról, Okányból, Ósodából, Mezőberényből, Békéscsabadról, Haleszából többen. Idős, fiatal testvéreim számból bizakodó reménység sugárzik. A zsúfolt gyülekezet helyiség falai, mennyezete hajladozva figyeli, mi történik most itt.

Zengő ének, zsongó ima útját tör a nyúlós, foszlányos ködben, hogy a közeli házak ablakán bekopogjon, mint tavasszal visszatérő fecsképar, figyelmzetelni rózsás tervekét szövő fiatal leánykát, vagy megvigasztalni bússzomorító övegget, amint remények eszüközét: a varrógépet serényen tapossák ...

Csodálatos, forró hullámok csapdákhoz szíveinket. A mély és szárnyaló tanítások hozzánk simulnak. A szív rozdás zárai csikorogva nyílnak ki. A nyitott ajtón keresztül Szentlélek perzselő tüze mohón nyaldossa a véletlenül szívünkbe lopakodott idegen érzületet, gondolatot mindaddig, míg meg nem emésztett mindent útjában. Leszállt az Isten Lelke és a tiszta szférákba emel minket. A mosoly tiszta. A fiatal, üde, vagy nap hevétől cserzett kemény barázdájú arcokon legördülő könnyek nem a bánatos cseppei, hanem az öröm zamatos gyöngyözőése.

Az ilhlettség bája, mint a festő rózsabimbó díszíti étkezési asztalunkat is. Még az étkezés is más itt, mint már láttam sok konferencián. A türelem, szerénység ékes virágjai mámorosító illatot lehelnek ki. A tömött asztalok a menyi lakoma gazdagságtól roskadozó asztalait juttatták eszembe fenséges jelenetével, amikor a Bárnay Jézus mennyasszonyát szolgáló angyalok sergével majd megvendégteli.

Akár hiszi valaki, akár nem, a békési konferencián is láttam szolgáló angyalokat, akik mint az erény tiszta tiliomai és gyűlkezet pünkösdi rózsái, kezükben megrakott tállal kínálták az éhes vendégeket. Még szárnyaikat is láttam, melyekkel gyakran felszállnak Istenhez, hogy Őt szolgálják.

Sok jó hallásán, szép cselekedetek szemlélésén a hely a meg-

háborított Bethesda tavához hasonlatos. A szívek mélyéből az összegyűlt erők, mint vízben a szénsav buborékai, sisteregve, gyöngyözve törnek a felszínre.

Valóságának alig híhető szép álmunkat a búcsúzás percei tépik foszlányokká. Menni kell nekem is. Hová? Haza Budapestre? Még nem! Úgy megszerettelek, sáros Alföld, hogy nem tudok megválni tőled. Veletek megyek, kik e földnek szülöttéi vagytok. Jól esik vékonytalpú cipőmnek dagasztani a latyakos sarat, mert te, drága föld, rajtad élnék az én testvéreim, akik velem együtt boldogan süppednek beléd, hogy hátadon elmenjenek oda, hol kezdődik a mennynek kapuja.

Régi ismerőseim kezemhez utaltak néhány oldalas röplapot, amelyben szembetűnő helyen, nagy betűkkel írva volt: Egy test vagyunk a Krisztusban! Lopusás közben azután figyelmem az „Aliansz” szövetség által rendezett egyetemes imahét műsorán akadt meg, amelyet clobasás után gondolkozva tettem le.

Nem azon gondolkodtam, hogy szükséges-e imádkozni a szépen ismertetett célok eléréséért, hanem azon, hogy az „egy test” alatt értendő csodálatos szeretetet az imádkozók nagy táborra gyakorolni miért nem tudja?

Az egyetemes imahét műsorában felvéve láttam a protestáns felekezeteket és a szektáknak minősített lelki közösségeket. Református, evangélikus, baptista egyházak híres szónokai, methodista, testvérgyülekezet, üdvhadsereg névszer ismert lelki mozgalmak magasító alakjai gyülekezetük tagjaival együtt január 5-től 12-ig mindennap estéjén egy másik felekezet templomában, vagy gyülekezet helyiségében imára jöttek össze. Szép és dicséretre méltó cselekedet ez, de mennyivel jobban beigazolódnék az imahétre választott szép jelégének (Unum Corpus Sumus in Christo = Egy test vagyunk a Krisztusban) igazi értelmé, ha a pünkösdi testvéreket sem hagyták volna ki az imádkozók sorából.

Nem panaszként hangoztatom a mellőzést, mert a meghívásra

nem is számítotunk, de a test, amelyet Krisztusban egynek lenni gondoltok, véleményem szerint csonka volt, mert a szeretet illata abból hiányzott.

„Egy test vagyunk a Krisztusban” a győstörű jelige, amellyel ma sok lelki halottat lehetne kiszabadítani a halál hideg karmaiból és morajló nagy embertömegek vádnának némákká, ha azt, amit az emberek irnák és mondanak, a gyakorlati életbe is bevisznék. Ma mindenki a személyválogatás nélküli szeretetet keresi, de sajnos, ennek a szeretetnek virágai itt-ott nyílnak, legtöbbször helyen csak bimbókká fejlődnek, kifejlenni nem képesek.

Második levél Danzigból.

Vasárnap mindenki nehezebben kel fel itt a bibliaiskolában is. Fél hétkor szól a gong, felkelünk. Mindenki elvégzi a munkáját, majd félóra esendes ima után reggeli. A folyosón függő fekete táblát megnézzük, kicsoda újabb hirdetésnyer rajta: „Meeting in Danzig.” Gyülekezet Danzigban; ennek szívesen teszünk eleget és bemegyünk Danzigba, mely ide 6 kilométer. Szép gyalogséta, de erre szükségünk is van, hogy kiszellőztessük a tüdőnket az egész heti szobalevegőtől. Jól kilépvé, kellő időben érkezünk meg. Megkezdődött az istentisztelet, félhangosan, áhítattal, folyton térden énekelve és imádkozva közösen, majd egyes imában dicsőítjük az Urat. Egymásután mindenképp gyorsabban és erősebben hangzik fel az egyes ima, végre összecsendül közös imában és érezhető lesz a menyenyerő, mely kiárad mindenkiére. Az Úr munkálkodik a szívekben és itt is, ott is felhangzik a zokogás, egyre többen sírnak látogatók közül. Még mindig térdelünk és minden felszólítás nélkül bizonyosságot tesznek az Úrról, aki őket a gyülekezetbe hívta. Megfogadják, hogy hűségesek lesznek az Úrhoz. Ezt már nem hagyjuk mi sem és közös imában dicsőítjük Jézust, a Megváltókat és az Atyát. Imádkozunk mindenképp megfelelően, nem tudom meddig. Mikor felkelünk, könnyektől ázott a szemünk. Látom az Úr munkáját a gyülekezetben. Köszívek megtörték és hitetlenek megtértek. Ime egy prédikáció

Jézust a bűnösök barátjának nevezték, sőt még a bűnösök közé is számlálták. Az elmúlt idők nagyjai, hatalmasai a Megváltót ácslelgénynek csúfolták, tanítványait tudatlan halásznak nézték és mint kitagadottak — menekültek a gyilkos bosszút lihegők elől.

Ezeket tudva, mi pünkösdiék sem vesszük zokon, ha jelenleg hívő közösségek sorából, mint nem odavalókat törölnék, mert tiszta lelkiismeretünk és az a tudat, hogy nevünket az élet könyvéből kiakarni embereknek módjában nem áll, teljes megnyugtató és elégtételül szolgál.

T—i.

nélküli istentisztelet. Köszönöm az Úrnak, hogy ezt személyesen engedte meg tapasztalnom, Semmi esőadást nem éreztem, hogy nem volt prédikáció. Nyereséggel keltünk fel térdeinkről, lélekben telve és felülvéve teslhen is. Erőt gyűjtve a további küzdelemre. Távoztunk hazafelé. Ahogy megyünk a városban, zajlik az élet, mint Sodomában és Gomorrában. De egy kis sereg halad Bethániából a mennyei Jeruzsálem felé. Dicsőség az Úrnak!

A délutáni istentisztelet 5 órakor kezdődik az utcán. Egy téren, amelyen a gyülekezetből, az ifjúságból, akik erre alkalmasak, összejönnek és mandolinnal, gitárral, szóval és énekek dicsőítik az Urat. Mikor már sokan vannak, bizonyosságot tesznek az Úrról, megkezdődik a hívogatás és az egész gyülekezet az érdeklődőkkel együtt elindul az imaházba, mely így megtelik mindig. Az utcai gyülekezéshez a hatóság szívesen megadja az engedélyt, mert jól tudja, hogy aki megtér és imádkozik, avval többet dolgoz nem lesz. A gyülekezetben minden úgy megyen, mint a budapesti és vidéki gyülekezetekben. Vasárnap este az ifjúság szolgált az Úrnak énekek, szavalattal, zenével és azután kezdődik az evangélium hirdetése.

Most, mikor már idáig érem, gondolkodom arra, hogy nem üdvözöltem a budapesti és vidéki gyülekezeteket, amit ezennel helyreptoltva, az Úr áldását és kegyelmét kérem és kívánom a gyülekezetekre mindenütt. Farkas Gyula.

Bizonyágtételek

Kedves Testvéreim!

Dicsőítem az én drága Megváltómat, aki lett szószóló az Atyához az én megpróbáltatásom alatt ez ideig. A többiről még nem tudok, az Úr tud. Az 1929. évben az én füleim hallóképességét elvesztettem, gyomromban pedig mintha kis parazsak lettek volna, amthly úgy tűnt fel, mintha kiégetné a gyomrom. Mély gondolatokba estem, kértem az én Megváltómat, de gyógyulást nem éreztem. Egy gyárban voltam alkalmazva mint segédmunkás, módomban volt orvoshoz menni; a kísértő is mellém állt és biztatótt; pénzembe nem kerül, vizsgáltság meg magad. A lelkiismeret is vádolni kezdett. Őt orvos kezén, azaz vizsgálaton meztelen keresztül. Vervizsgálatot vettek az orromból és a főorvos úr zárt borítékban küldte a vizsgálat eredményét Budapestről tőlem a falusi orvoshoz, hogy finomabb kezelésben részesítsen. Ő pedig utalt, hogy Budapesten kezeltessem magamat. A bajomat megállapítani nem tudták, vagy nem mondták meg és ezt szűgyeltem. A Isten Lelke is vádolt engem és mélyen elkeseredtem, mivel a szomszéd-beli községekben, azaz gyülekezetekben hirdettem az igazságot Isten csodás erejének műveit a többféle betegségek gyógyítása által dicsőített nevét. Az evangélium hirdetése közben nyelvem a láztól felgöhrbült. És elkeseredve kiáltottam: Uram, te, ki sokakat gyógyítottál, engem miéri nem gyógyítasz meg? Ekkor az én jó Istenem gyomrom betegségeit eltávolította, úgyannyira, hogy az akkori orvosi rendelést nem tartottam be. Eltem, ami sorba jött; azért áldom az én Uramat, Istenemet. De füleim betegsége tovább is kínozott. Nem értettem, mit beszélnek kedves testvéreim, csak azt véltem hallani, amit magamban gondoltam, a vihar zugását, süvöltését, a gyárkémények fúvását, a gyorsvonat zörgését, recességét, ropogását. Eleltársamat éjnek idején felkeltettem s kiküldtem, hogy győződjék meg róla,

hogy igaz-e. A választ nagy kiáltással adta tudtomra, hogy amit én hallok, az nem igaz. Érezétek azt a lelki tusát, háborút, amiben nekem részem volt. Eltökéltem azt, hogy az én Istenemet kérem, de nem hallgatott meg engem és most jött az ige, hogy nem jól kérem és azért nem hallgatott meg engem. De én kitartó voltam és atyámfiak előtt ilyesmiben megálázkodni nem akartam. Kértem az Urat, hallgas meg engem Istenem, hisz az én füleim hallóké-

már nem kell a fülemben olyan nagyokat kiáltani. Most hallom azt, amit éveken, azaz 1929 óta nem hallottam, az óra kettyegését, a harangszót. Kedves testvéreim, országunkban és azon túl lakó testvéreim, köszönöm nektek imáitokat. Az Urunké, a mi Atyánké, Istenünké legyen a dicsőség, a hatalom, erő és magasztalás, hogy imáitokat meghallgatta.

Nagykátá, 1935.

Farkas Menyhért.

Keresztelés Törökszentmiklóson.

pességére nagy szükségem van, hiszen én még ezzel sok esztendő-kön keresztül hallani akarom szolgáládon keresztül akaratomat, ha ez kedves így neked. És ekkor magamba szállva, lelki testvéreim előtt megalázkodva, hozzájuk fordulva, mint aki imában erőteljes, legyetek segítségemre közeli és távoli testvéreim, imáitokra támaszkodva, kérve egyúttesen az Urat, ami Istenünket, hogy adja vissza füleim hallóképességét. Egy szép éjjelen felébredve, hallom az óra kettyegését és nem restelve erre a feleségemhez szólni. A belsöm kezdett mozogni, a lelkem az örömtől áradozni. Még figyelek és akkor tisztán hallok. És ekkor így szóltam az élettársamnak: Hallo, nagy újság van. Erre ő azt kérdezi, hogy micsoda. Hallom az óra kettyegését. — szóltam örömmel. Ez neki is nagy örömeire szolgált. Egyszer csak hallom a reggeli harangszót. Most

Bizonyágtétel

az Úrban való csodálatos gyógyulásról. Dicsőítem a Megváltó Jézus Krisztusomat, hogy hosszú szenvedéseim után én reám is tekintett a múlt év december 6—7-én az Úr nekem is adott alkalmat, hogy elmehettem a békési konferenciára, ahol sor került arra is, hogy ima volt a betegéért és prédikátor testvéreink Jakab apostol tanítása szerint imádkoztak a betegekért, a többek között értem is. És az Úr nagy csodát tett velem, *16 éves májdaganatomból gyógyított meg*; amiért áldom és dicsérem az én drága Megváltómat, ki nemcsak bűneimtől szabadított meg, hanem fájdalmaimtól is, amelyek az én testemet gyötörték. Dicsőség az Úrnak örökké, Amen!

*Balog Andrásné,
Ókány.*

Áldott az Isten!

Drága testvéreim és kedves olvasók! A múlt télen nagyon sokat szenvedtem a karommal, olyan béna volt, hogy nem tudtam sem felemelni, sem hátrahajlítani és sok mindenfélevel kezeltém, de semmi sem gyógyította meg. Áprilisban eljöttem a pünkösdi imaházba és kértem a drága testvéreket, hogy imádkozzanak értem és a drága Jézusom meghallgatta az imájkukat és az én kezem rövidején meggyógyult. Áldom ezért és magasztalom az én Megváltómat, aki engem öreg napjaimra meg is váltott bűneimtől és kivett a bűnnek mély tengeréből. Dicsősétem és magasztalom az Ő nagy nevét örökkön-örökké.

*ő.v. Domján Pálné
Pestszenterzsébet.*

Ő megmentett!

Áldom és magasztalom az Urat a bizonyosság, melyet most tehetek. — Egy este barátommal sétáltam, mikor elmentünk egy kis ház mellett, melyben a hívők gyülekeztek és énekletük kihallatszott. Kíváncsiságból bementünk, ahol meghaltott egy nénike beszéde, melyből megértettem, hogy azok, akik Isten akaratát cselekszik, elragadtatnak a felhőkön át az Úr Jézushoz a mennybe, ahol részük örök boldogság, míg akik gonoszok, részük örök kárhozal, ahol lesz sírás és fogcsikorgatás. Akkor a szívemben felkelt a vágy, hogy én is azok közé jussak, akik elragadtatnak és odahaza elővettem az eddig figyelmen kívül hagyott kis könyvet és olvasás közben annyira erősebb és erősebb lett a vágyam, hogy a regény helyett mindig a kis bibliát olvastam. Egy alkalommal ismét megjelentünk barátommal az imaházban, amikor egy testvér által Dániel 3-ban mutatta meg az Úr, hogy milyen érzelmek vannak szívemben. Nem tudtam elgondolni, hogyan lehet ez, holott az illető nem ismert. Közben mindig figyeltem és olyan érzelmem támadt, amilyen még sohasem volt és egy erő hatott át, mely kénszerírtet lemondani minden testi élvől és az Úrnak akaratát cselekedni. Ezután többé nyugalmam nem volt a régi barátok között és ahol azelőtt örömet találtam. A vágy egyre üzött, míg végre megértettem egészen, hogy hol találok meg örömet, érzetem, hogy fogoly lettem, Jézus foglya. Barátommal közöltem érzelmemet, mit nem

tudott mérteni. Ő tovább ment a világgal és én álltam a két út között. Közben egy testvér megkérdezte, hogy szoktam-e imádkozni? Ő megmondta, hogyan kell, ami először nehezen ment. De ez még csak. De mit szólnak szüleim, mikor anyámnak én mondtam, hogy ne próbáljon elmenni a hívfőkhöz és én már imádkozok is! Ezt nem szabad nekik megtudni. Találtam egy titkos helyet a gyümölcsösben az imádkozásra, ahol több hónapig imádkoztam és szüleim csak akkor tudták meg, mikor már nagy változást láttak rajtam és a barátom is megmondta, hogy az imaházba járok. Apám kimondta, hogy ha hívő leszek, akkor elmehek hazulról; de az Úr már annyira megértett, hogy azt feleltem: Elmegek. Ezután sokat imádkoztam értök, úgy-hogy már ők is vágyódnak az Úrnak igazsága után. De a gonosz nem engedett olyan könnyen, mikor olyan hüszögelt voltam azelőtt. Sokszor megkísérelt, hogy visszavigyen a világba, de az Úr megsegített. De egyszer a barátom jött és hívott egy közeli községbe és én engedtem és csúnya bűnökbe estem, melyre hamar meg is jött a büntetés. 3 napra Pestre mentem, ahol a kerékpáromat kölesönadtam egy barátomnak 4 órára és 5 hélig nem tudtam róla semmit. Feljelen tettem a rendőrségen, de nem volt fogantatja és én indultam keresni és 2 napi gyaloglás után az Úrhoz kiáltottam és erős fogadást tettem, helyre hamar megjött a válasz. Egy levelet kaptam, melyben tudattak, hogy a kerékpár meglett; az illető eladta és már harmadik gazdánál volt. Hálát adtam és fogadást tettem az Úrnak és ő multolt V. Mózes 30. 8-ra. Azóta teljes igyekezettel cselekszem az Úr akaratát az ő kegyelme folytán. Pünkösöd másodnapján bizonyosságot tettem az Úrról, az ő csodás szeretetéről mindenki előtt és ugyanazon este az Úr is bizonyosságot tett az ő dicső Szentlekké által és azóta boldog örömmel járom azt az utat, melyen először az én dicső Megváltóm haladt. Dicsőség néki! Hallelujah!

Szalontay Ferenc, Darány.

A „Mennyei Hangok“ c. énekkönyv vászonkötésben 1.50. bírkötésben 3.— P-ért Tomi tv. címén megrendelhető, vagy beszerelhető. Ugyanott traktátusok is kaphatók. Postaköltség a megrendelőt terheli. (Budapest, VII., Aréna-út 68. szám.)

„Teljesedjetek be Szentlélekkel!”

Eféz. 5. 18.

Hogy Istenünk ügyét a helyes módon vihessük előbbre, szükséges, hogy „Szentlélekkel beteljünk!” Akkor már nem lesz szükség, hogy hirtelketek végezzünk; egyszerű alkalmak elégségesek lesznek, hogy rendkívüli eredményhez jussunk.

Megjött a nyár s egy vidéki család vendégül látott egy prédikátort. Megérkezése első pillanatai meglepetést hoztak számára. Belépésekor szépségű vendégcsereg ült az asztal körül, ahol éppen a következő napi vadászatot tárgyalták meg. A legjobbb hangulatban volt mindenki s igyekezett az újonnan érkezett vendéget is belevonni beszélgetésébe. A fáradozás azonban mátabaivó volt. Egész életében csak Istenhez és Istenről szeretett beszélni; a vadászathoz nem is értelt, számára ez kínai beszéd volt. Sok barátsággal és édeskes humorral ismét és ismét megkísérelték ezt. Ez a nagy előzetkenység és barátság még inkább érezette vele kényes helyzetét. Ő tudta, hogy minde a beszélgetés olyan, mint egy füstfelhő, mely pillanatokig tart s aztán szertefoszlik. Iránt, azonban betöltötte a vágy az asztal, hogy ezek az emberek is az örökké tartó örömet élvezhessék.

Megjött az ebédnek az ideje s mindannyian ismét asztalhoz ültek. Senki nem imádkozott s már kettő-három a k-fől—t az ajkukhoz emelték, amikor a prédikátor szeretettel tett szíve tul-ömöt. Az Édesatyájával beszélt. Elmondott neki mindent, ami jót rajta tett s azt is, hogy ő milyen hálatlan szolga, hogy a felét sem közönte meg méltóképen. „De Te, édesatyám. — folytatta imáját — eltekintesz hálatlanságom felett. Ki mindennek ismersz, áldj meg minden jelenvalót érdemen felül!”

E komoly szó után minden csendes volt s miközben ez ima hangzott: égen és földön nagy öröm volt. F.

Vihar.

A szél az ablaküveghez csapkodja a nehéz esőcseppeket. Ott kinn hatalmas vihar tombol, a fákat meg-megrázza őrüsi erővel. Nem tesz különbséget, nem kímél sem kicsinyt, sem nagyot. Mélyen belekapaszkodik a fák üstökébe és összekuszálja őszi lombozatukat. Mindegyiknek meg kell hajolnia e hatalmas elötte. Meghajolnak, de hogy ismét felemelkedjen. Milyen büszke és

szip bizonyágról tanuskodik. Hiszen erős gyökerek vannak mélyen a talajban s most, mikor erőködik a vihar, nyugodtan hozza magát a törzs e biztos alapra.

Számunkra is eljön a vihar ideje; keresztény életünk folyamán s nincs előle menekvés. Kitértő türelemmel kell viselnünk a heves támadást. Mindig újból fel kell egyenesednünk. Mily jó egy kis hajlékszállal bírni! A dacos, kemény törzsek, melyek meg nem hajlanak, a viharnak egy erős támadásában hatalmasat roppanva, összetörnek. Vége minden dicőségűeknek, gyökerestől kitépve esnek le.

Krisztusba s Igéjének talajába mélyen bocsátjuk hitünk gyökerzetét s miközben a felszínen élet és fejlődés mutatkozik, a gyökerzet hatalmas hálózattá szövődik. Boldognak mondhatjuk-e magunkat, ha gyökerzetünk oly erős, hogy vihar idején nyugodtan rábízhajtuk magunkat. Mit árthat nekünk, ha zúg valamikor egy vihar? ... Mi kárt okozhat nekünk, ha tévántóknak minősíteneek? ... Hadd tombolja ki magát a kritika vad hullámokkal csapkodó tengerre, a hajó — Urunk, a Te hajó! — nem merülhet el!

F.

Tanácsok.

Akarva sem tud szegény lenni az, aki kincseit a mennyben igyekezik gyűjteni, de csak addig, míg e szorgosága földi kincsek utáni vágyá nem fajul.

Addig vagy boldog, amíg sok a sikertelenség, addig vagy erős, míg a terhek Jézus lábaihoz nyomnak!

Ha szeretet a titkos úton szerzett dicséretet, hiába lillakozol a nyílt dicséret ellen, önámító és képmutató vagy.

Rajótlom? Minél nagyobb a buzgóságom, minél nagyobb az igazságom, annál tehetetlenebb vagyok. De ha nyomorult voltomat felismerem, a kegyelem áldott sugari, friss Forrás ólén köszöntenek.

Ki a nagyobb? Ki mellett tesz bizonyosságot az Úr? Ki állat gyógyulnak a betegek? Ki tud szebben, bőleseben prédikálni? — ezek mind emberi mérlegelések, Isten azt nézi, ki akar szolgá, mindenki szolgája lenni.

Missziói hírek

Keresztelés Törökszentmiklóson. Hálatelt szívvel dicsőítjük a mi Istenünket, mert megmutatta, hogy nem hagyott el bennünket. Sok esüségés, szenvedés és vajdás után megörvendeztetett bennünket, úgy a törökszentmiklósi, mint az öcsödi gyülekezetet egy boldog karácsonnyal, amikor is 16 lélekkel szaporította az Ur az ő gyermekeinek számát. Örömlünket növelte békési, békésföldvári és öcsödi testvéreinknek megjelenése, kik eljöttek, hogy együtt örvendhessünk és dicsőítsük a mi Urunkat.

26-án este Nagy Ferenc prédikátor testvér és utána alufrott testvér hirdették az igét. 27-én délelőtt a keresztelendők tanításával folytattuk és utána a helyi fűrdőben, tett bizonyosságot Jézus követéséről 16 megmentett lélek, kik közül 6 már a Szentlélek keresztelésében is részesült, dicsőség a mi Istenünknek! 10 a törökszentmiklósi és 6 az öcsödi gyülekezetbe tartozik. Öcsödi testvéreink között van egy 67 éves nővér, aki 45 kilométert tett meg gyalog, hogy alámerítkezessen. Az alámerítést Nagy Ferenc testvér végezte, úgyszintén hirdette az úrvasorai igéket is. Este Nagy Ferenc tv. szolt Isten országa eljövételéről Lukács 17, 20—37. alapján, majd alufrott testvér hívta fel a vágyakozókat Isten országa eljövételére, mire 8 lélek jelekedezett, kik közül 4 keresztelkedni is óhajtana minél előbb. Áldást kérve reájok Papp I. békési testvér, folytatta előadását Máté 3, 2. alapján. Isten áldását kérve az új tagokra és az elhittelt magra, kissé szomorúan az elválás miatti, fejeztük be együttlétünket. Adjon az Úr sok ilyen boldog napot az ő népének.

Győri Endre.

Hajdúhadház. Irják, igen irják, hogy mióta Deák atyánkfia ott időkiz között, nem gyöz csodalokozni a nagy változáson, mely a gyülekezetben esett. Az elszédett juhok ismét felkeresték a régi aklot, amely mégis csak Jézus tulajdona. A rágalom- és gyűlölet-hadjárat megbukott és gyözött a szeretet. Gyözött az Úr a szíveken! Gyözött az egyesség és józanság lelke.

Irják, hogy már közel 30 tagú énekar is van, áldás is van, öröm is van. Nem baj, ha irják, csak irják!

Hajdúhámsón. Innen is azt irják. Azt irják, hogy a sokgyermekes meddővé lett, az elhagyott pedig sok gyer-

mekek — örvendöz gyermekeknek — anyjává.

De azt irják, hogy imádkozunk érettük, többé ne szakítsa el őket senki az egységől — senki emberfia, akár milyen anyagnak is látszik.

De azt is irják, hogy menjünk, menjünk hamar, mert kell, mert menni kell!

Tamási. Menyegző volt. Fleisch Erzsébet és Piszker Ferenc menyegzője. Rengeteg hallgató és több vendég az „elszakadt” vagy „tartózkodó” atyafiakból. Oda került egy „szöveltséges” is és együtt imádkoztunk, egygyl olvad a szívünk a szeretet melegében. No és mi lesz ezután? Már írtak, már sok mindent írtak, várjuk, hogy Tamásin is felmelegedjen a szívek, mint Hajdúhámsón, várjuk, hogy egygyl tegyen minket a szeretet és józanság lelke.

Rengeteg és érdeklődő hallgató volt jelen. Örömmel vettük az igét és álig akartak széjjelmenni. Áldja meg szívüket az Úr.

Öcsöd. Te szerény békésmegyei nagyfalu! Nem is gondoltad, hogy milyen boldog lelkek húzódnak meg sárházaidban. Ott is kigyuladt a püsködi tűz, arról is azt irják, hogy a Szentlélek hatalmasan működik. Halleluja!

Magyar Testvéreink! Imádkozzatok Csonka Hazánkért és minden gyülekezetért az országban, mely velünk egy értelemben futja a pályát, mert úgy látszik, ez évben még hatalmas ébredések lesznek közöttünk. Az Úr öntözze meg olajjal a meggyújtott tüzel.

LEVELEZÉS, PÉNZKÜLDÉSEMÉNYEK.

Az *Othton, az Apostoli Hit és Központi Pénztár* kezelője: *Sebestyén István, Pestszenterzsébet, Almos-utca 62.*

Levelek: Siroki István, vagy Tomi József nevéen Budapest, VII., Aréna-út 68., I. 4. címre küldendő.

Az *Othton* részére szánt *természeti adományok* címe: *Andruskó János, Kispeszt, Rózsátér 10. sz.*

Különféle tudnivalók a menybejutáshoz.

Aki megértette, hogy elvégeztet dolog az ember felől, hogy egyszer meghaljon és *azután* ítéletre jön, jutalmát venni annak, amit életében cselekedett, jót vagy gonoszt (Zsid. 9, 27. és II. Kor. 5, 10.), annak semmiképpen nem közömbös az, hogy üdvözülni fog-e vagy pedig elkárhozni.

A hitetlen ember ezzel nem törődik, ő azt mondja: *En itt akarok jól élni, a halállal vége mindennek és nem hiszek a túlvilágban, mert onnan még nem jött vissza senki. Az ilyen mind vak, a verembe fog esni, annál is inkább, mert elveti annak intését, aki lát, sőt megveti az intőt magát is, mert nem is akar látni.*

Sok mindenféle oka lehet annak, ha valaki ilyen *megvető*, de minden oka ennek a bűn. Van olyan, aki közönséges bűnei miatt veti meg a világosságot és jár vakásban, sötétségben. „Az pedig a kárhözhatás, hogy világosság jött e világra; de az emberek inkább szerették a sötétséget, hogysen a világosságot: mert az ő cselekedeteik gonoszak valának; mert valaki gonoszul cselekszik, gyűlöli a világosságot és nem megyen a világosságra, hogy az ő cselekedetei meg ne feddettessenek.“ (Ján. 3, 19--

20.) Azonban van olyan is, aki főképen azáltal marad a vakásban és bűnben, mert nem hisz Jézusban. „És az (a Szentlélek), mikor eljön, megfeddi a világot... bűn tekintetében, hogy nem hisznek énbennem.“ (Ján. 16, 8—9.) Csakis a bűnei miatt nem juthat valaki a mennyországba, mely bűnei közül a legfőbb bűn: megvetni az *Egyedülít*, aki által lehet bejutni. „En vagyok az Úl, az Igazság és az Élet, senki sem mehet az Atyához, csak énáltalam.“ (János 14, 6.)

De most nem a vakoknak szólnunk, hanem azoknak, akik látanak, akik *akarnak* az mennybe bejutni.

Az első tudnivaló az Úr Jézus Krisztusban hívőknek az, hogy „*kegyelemből* tartattatok meg, hit által és ez nem töletek van, Isten ajándéka ez; nem cselekedetekből, hogy senki ne kérdegyék... Mert az ő alkotása vagyunk, teremtetvén a Krisztus Jézusban való jócselekedetekre, melyeket előre elkészített az Isten, hogy azokban járjunk.“ (Eféz. 2, 8—10.) *Kegyelem* az, mely elhívott az üdvösségre és kegyelemmel munkálkodik bennünk Isten, hogy az üdvre eljussunk. A földi apa, ha több fia van is, mindegyikből embert sze-

retne faragni és egyforma nagy szeretettel és kegyelemmel munkálkodik velük: tudjuk azonban, hogy mégis milyen különböző eredményre jut velük, sőt sajnos, akad olyan is, aki egyáltalában nem sikerül. Hasonlóképpen van Isten minden emberrel, sőt az elhívottjaival is, annyira, hogy maga Jézus is gyakran mondja az Igében: „Sokan vannak az elhívottak, de kevesen a választottak.“ Mind a négy esetben a sikertelenségnek és bukásnak oka ugyanaz: az engedetlenség, a bűn. A földi apának fiai is az engedetlenség, hanyagság, gonoszság folytán maradnak le a reménylett és lehetséges volt magasrajutásról, úgyszintén az üdvösségre elhívottak is ugyancsak az engedetlenség, hanyagság és gonoszság miatt, egyszóval a *bűn* miatt maradnak le az üdvözülésről, bár arra elhívottak voltak. — Ha a földi apán tőle telhetőleg nem múlik, hogy minden gyermeke boldog legyen: sokkal inkább a mennyei Atyánkon nem múlik az. „Aki pedig az ő tulajdon Fiának nem kedvezett, hanem adta azt mindnyájunkért, mimódon ne adna ingyen az ő Fiával nekünk mindent?“ (Róm. 8, 32.)

Ha megértettük elhivatásunkat az üdvösségre (és pedig mindenki elhívott, aki hallotta a szót, hogy térjen meg és kövesse

Örök szeretet.

1 Dicsőség tenéked, örök szeretet!
Ki megmentetted bűnös gyermekeidet.
Hála néked ezért, örök Isten Fia!
Az én szívemből szól hangos halleluja.

1 Dicsőség tenéked, örök szeretet!
Ki megváltani jöttél a lelkeket.
Széled, nyájas hangon szóls: a bűnös szívhez:
„Térjete meg végre! Térjetek Istenhez!“

1 Halld, te bűnös ember, hozzád szól „Szerellek!“
Oh, fogadd el őtet há üdvözítődnék.
Ne habozz oly soká, mert a kegyelemre
Aki ma számíthat, holnap minden veszve.

Alkalm van hát az öröme adva,
Fogadd Jézust a szívedbe még ma!
S adjad által néki egész életedet,
És ő megszabadít a bűntől tégedet.

Soha meg nem bánod, ma tedd ezt s meglátod,
Ostályrészsül kapod a szép mennyországot.
És ha hűen szolgálsz az élő Istennek,
Koronával lesz ékesítve fejed!

1 Dicsőség tenéked, örök szeretet!
Ki elfogadtál már engemet.
Hogy a tied vagyok, boldogít e tudat,
A dicső hazába ismerem az utat.

1 Dicsőség tenéked, örök szeretet!
Ki hajlékom készítet fenn az eget felett.
Hová szívem vágyik, tehozzád, Istenem,
Amikor a halál megkéri a testem.

1 Dicsőség tenéked, örök szeretet!
Hallgass meg előttem térdeplő gyermekeid
S jelenj meg nékem édes jó Istenem!
A te Szent Lelkessel pecsételj el engem!

Budapest.

ZUBOR MÁRIA.

A vér.

Félelmetes a vér, amikor látatlik.
Akkor is, ha oktalan állatokból folyik;
És ha a hazáért folyik az ifjú vér.
Feldzisztli sírját ama földi bábér.

Hősöknek állítják, kik földi hazáért
Áldozatul ontják ereikből a vért.
Amikor a szívük hazájukért dobog.
S vérük a szövetség edényébe csorog.

Az ilyen hősöknek áldozati vére
Emlékeztet minket a Jézus véérére,
Aki nem sajnálta szörnyű szenvedését,
Bűnösökért adni az áldott szent véret.

Oh, ezt a halottak nem értik meg csupán,
Hogy miért szenvedett Jézus a keresztfán.
Én is halott voltam teljesen lélekben.
Vakon nem láthattam, mint szenved éretem.

Újjászületésem előtt nem tudhattam,
Hogy kárhozatba visz földi vándorutam;

Felnőttem egy sivár élet otthonában,
Az igazi krisztusi élet hiányában.

Sötét bűnfelelgek rémítették lelkem.
S a halál gyötrelme nézett szembe velem.
Kétségbeesetten jobbra s balra néztem.
Nem látáram schol biztos menedéke.

Amíg egyszer fel az égbe néztem,
S látám a Golgotán, Jézus vérzik értem.
Mégdöbbenve azon, mint folyik szent vére,
Minden bűneimre a keresztfővébe.

Oh, Uram, Istenem! Sír remegő szívem,
Nincs arra érdemem, hogy így szeress engem.
Nem is tudom soha meghálálni néked,
Hogy sok bűnemiért ontád ki szent véred.

Érzem már erejét drága szent védredek,
Amint tépi széjjel rabbillinéseimet.
Oh, hogy szabad legyek a bűntől örökre,
Ezt cselekszi velem Jézus drága vére.

E. W. M.

Jézust), akkor már nincsen más-
ra szükség, mint *igyekezni* és pe-
dig úgy, amint a legfőbb paran-
csolat mondja: „Szeresd a te
Uradat, Istenedet teljes szívéd-
ből, teljes elmédből.” (Máté 22.
37.) Az elhívottnak minden dolga
eből az egyből áll; imnden to-
vábbi már önmagától sikerül
neki, ha a főparancsolat megtar-
tása iránt teljes igyekezettel van.
Csak ezt az igát, csak ezt a ter-
het kell felvenni az üdvért,
melyre Jézus azt mondja: „Az
én igám gyönyörűsége, az én
terhem könnyű.” (Máté 11, 30.)

A legkönnyebb dolog szeretni.
de ha nem egészen könnyű is,
de könnyen megy, mert gyönyör-
űsége. A jó anyának könnyű
dolog gyermekeit szeretni, bár
nagy terhet visz vele, azonban
könnyen viszi, mert gyönyörűsé-
ge az neki. „Az Isten szeretet és
aki a szeretetben van, az Isten-
ben van és marad és az Isten ab-
ban.” (I. Ján. 4, 16.) Ebből is
megérthető, hogy könnyű dolog
szeretni annak, aki Istenben van.
A parancsolat csakis annak ne-
héz, aki nincsen Istenben és aki
nincsen benne, nem is képes a
parancsolatot teljesíteni.

Isten *önmagát* adja annak, aki
nem engedetlen és a viláosságá-
ban jár. „Hogyha a viláosságá-
ban járunk, miképen ő is a vilá-
osságban van, közösségben va-

gyunk övele és a Jézus Krisztus-
nak, az ő Fiának vére megtisztít
minket minden bűnünkől.”
(I. János 1, 7.) Látjuk a földi
apák engedelmes gyermekeiben
is, hogy milyen könnyű és élvez-
zetes nekik a tanulás és szorga-
lom. Csak az engedetlenség lesz-
nek restek és lesz gyötrelmes ne-
kik a tanulás.

Amiképen a földi apák az ő
fiaikat nagy emberekké igyekez-
nek nevelni, úgy Istennek is ha-
sonlóképen az az akarata, hogy
választottai tökéletesek legyenek,
olyanok, mint ő. Mikor Isten az
embert teremtette, így szólt: „Te-
remtsünk embert a mi képünkre
és hasonlatosságunkra.” (I. Móz.
1, 26.) Istennek nevelési eszköze
a Szentírás, vezérlője pedig a
Szentlélek. „A teljes írás Istentől
ihletett és hasznos a tanításra, a
feddésre és megjobbításra, a fe-
nyítékre, mely igazságban van,
hogy tökéletes legyen az Isten
embere, minden jócselekedetre
tökéletesen felkészített.” (II. Tim.
3, 16—17.)

A Szentírás Isten kijelentése.
Ígyle, melyben közli az emberrel
minden akaratát és szándékát,
mely teljes az ő Szent Szellemé-
vel, ki által teljesen újjászül a
testi bűnnel terhelt embert. „Val-
lakik pedig őt bevezéket, ada
azoknak olyan méltóságát, hogy
Istennek fiaivá legyenek, azok-

nak, kik az ő (Jézus) nevében
hisznek, kik nem a vértől, sem
a férfúnak indulatjától, hanem
Istentől születtek.” (Ján. 1, 12—
13.) Az Igé a Szentírás *víznek*
is mondja. „Bizony, bizony mon-
dom néked, ha valaki nem szüle-
tendik víztől és Szentlélektől
nem mehet be Isten országába.”
(Ján. 3, 5.)

Mindezekből világos, hogy a
mennyebejutásnak olyan nagy
feltétele van, melyet ember
őnerejéből teljesíteni nem tud. —
... Nem azé, aki akarja, sem
nem azé, aki fut, hanem a kö-
nyörült Istené.” (Róm. 9, 16.)
Ha átadtuk magunkat Jézus ke-
zébe, ő elvégzi: „Mert Isten az,
aki azt cselekszi bennetek, mind
hogy akarjátok, mind hogy vég-
hez vigyétek, az ő ingyen való
jókedvéből.” Filip. 2, 13.) „Örül-
jetez az Úrban mindenkor: is-
mét mondom, örüljetez. Semmi-
ről ne aggódjatok: hanem min-
den könyörgéstegekben és imád-
ságtokban hálaadással jelenjenek
meg a ti kéréseitek Isten előtt. És
az Istennek békessége, mely min-
den értelemnek fölötte van, erős-
sége lesz a ti szíveteknek és el-
méteknak Krisztus Jézusban.”
(Filip. 4, 4—7.)

Akinek szíve Jézusé, annak te-
hát félelemre többé nincsen oka.
Csak azoknak van félni valójuk,
kik szívüket *csak részben* adják

át neki. Ezeknek *nincs béke* a szívökben. Jézus meg is mondja: „Micsoda közössége lehetne Krisztusnak a Béliállal?” Ezek az örökké bizonytalanok, lágy-melegek, kétfelé sántikálók, jól-lehet az Úr népe között vannak, de nem közülök valók. Akik ama napon a borzalmas felsülés után így kiáltoznak: „Uram! Uram! Nemde nem a te nevedben tanítottunk-e és nem a te nevedben üztünk-e ördögöket és a te nevedben sok hatalmas dolgot nem cselekedtünk-e? Akkor pedig választ teszek nekik: Soha nem ismeretek titeket, távozzatok el értőlem álnokság cselekedőik!” (Máté 7, 22–23.)

Isten gyermekeinek egy mérő-zsinórája van: a *jó cselekedet*. — Akit az Isten Igéje arra elkészített. Jézus az ítéletről való példázatában minden kétség kizárásával megmondja: „Akkor azt mondja a Király az ő jobbkeze felélieknek: Jertek el én Atyám, akit az Isten áldottai, bírjátok az országot, mely néktek készítettét... mert éheztem és ennem adtatok... Akkor felelnek neki az igazak... mikor láttuk, hogy éheztlél és tápláltunk?... És feleli a Király: Bizony mondom néktek, amit cselekedtetek... én velem cselekedtetek meg.” (Máté 25, 31–45.)

Akinek szíve osztatlanul Jézusé, aki az ő juhái közül való, annak oltalma bizonyos. ... És a juhok őt követik, mert az ő szavát ismerik. Idegen pásztort pedig nem követnek, hanem elfutnak attól.” (János 10, 4–5.) „Az én juhaim hallgatják az én szómat, én is ismerem azokat és engemet követnek. Én én örök életet adok nekik és soha el nem vesznek és senki ki nem ragadja azokat az én kezemből. Az én Atyám, aki azokat adta nekem, mindenképp nagyobb; és senki azokat ki nem ragadhatja az én Atyám kezéből. Én és az Atya egyek vagyunk.”

A „minden jó cselekedetre elkészített” Isten gyermekeinek az a hivatása, hogy szüntelenül a jót cselekedje, vagyis azokban járjon el, melyeket Isten erre neki elkészített. — „Aki pedig

tudna jót cselekedni és nem teszi, az olyan ember bűnös.” (Jakab 4, 17.)

A jó cselekedet kelléke, hogy attól minden hasznolesés távol legyen, mert akkor az már nem jó cselekedet, hanem kép-mutatás, mert jobbnak mutatjuk magunkat, mint amilyenek vagyunk. A jó cselekedet örökkévaló kincsét szerez nekünk, a mennybejutást: ne veszteggessük el tehát azt múltó dicséretért, vagy pedig valami testi kívánságunkra költjük azt, amivel alkalmunk van jót tenni. „Mert az ítélet irgalmatlan lesz annak, aki nem cselekedett irgalmasságot; és dicsékedik az irgalmasság az ítéletkor. Mi haszna, ha valaki azt mondja, hogy hite van, cselekedetei pedig nincsenek? Avagy megtarthatja-e azt a hit? Hogy-ha pedig az atyafiak megfélemlenek és szűkölködnek és azt mondja pedig valaki közületek azoknak: Menjete el békecséggel, melegejete meg és egyetek eleget, mindazáltal nem adjátok nekik, melyek testük táplálására szükségesek, mi haszna van annak? Azonképen a hit, ha cselekedetei nincsenek, megholt önmagában. Sőt inkább azt mondhatja valaki: Mutasd meg nekem a te hitedet a te cselekedeteidből... Mert akarod-e haszontalan ember tudni, hogy a cselekedetek nélkül való hit megholt?” (Jakab 2, 13–26.)

id. Gábos.

Szerkesztői üzenetek

„Kép, szöveg nélkül.” Decembri lapunkban két kép jelent meg, mely alól a szöveget kifejelejtettük. Az 5. oldalon egy amerikai angol prédikátor felesége és gyermekei bibliát olvasnak. E kedves család (Sproule) a magyar misszió barátja és támogatója. A másik kép a béki konferencia résztvevőinek nagy részét mutatja.

Felölös szerkesztő és kiadó:

Síroki István.

Kiadja: az Isten Gyülekezeti Szövetsége Magyarországon.
Kispest, Rózsa-utca 62.

Előfizetések.

December hóban:

Almamellék: Szabó Pál 3.—; *Balonyesernye*: Bocskai József, Szvitek Mihályné, Szenté István 3.—3.—, Bajza István, Kaviczki István 1.50—1.50; *Béksé*: Kovács Imréné 1.50, Fodor Antal, Durkó János 1.—1.—; *Békésaba*: Kudlák A. 3.—; *Böhönye*: Fagyos Ferenc 1.—; *Budapest*: Tretyenné, Kiss Mihály 3.—3.—, Erdélyi Géza 2.—, Hubert Ferencné, Borbély Gyuláné, Tóth Mária, Papp Erzsébet, Zubor Mária 1.50—1.50, Császár Imre, Szemok Ilonka, Árpási Mária, Magyariné 1.—1.—, Bildhaueriné —20; *Csetény*: Nagy Sándorné 1.50; *Detroit*: Toris József, Tarczali István 6.80—6.80; *Felsőgalla*: Horváthné 1.50; *Géc*: Nagy István 1.60; *Gyula*: Csajkovic József 1.50; *Háj*: Jakab János 3.—; *Halesz*: Németh János 3.—, Zsiros Gyula 1.50; *Himolih-pusztá*: Kiss István 4.—; *Inota*: Kiss József 1.50; *Kiskühalas*: Bodicsi Imre 1.50; *Kiskünlacháza*: Áldott Ignác 3.—; *Kispest*: Klement István, Németh Ignác 3.—3.—, Somogyi Gábor 2.—; *Küncsentmiklós*: Szabó János 1.50; *Nemesleányfalva*: Kovács Sándor 1.50; *Pestszentkereszt*: Kindl Johanna 4.—, Fekete Imre 3.50; *Pálffy Eszter*, Kiss Gyula 3.—3.—, Torma János 1.50; *Pilis*: özv. Duhaj Jánosné 2.—, Papp Gyula Pálné, Duhaj Mihály, Bernhardt Pál, Németh Jánosné 1.—1.—; *Prime Albert* (Canada): A. Bocskay 3.28; *Sárospatak*: Berei Lajos 3.—; *Szakacs*: Kovács József 1.50; *Székelypusztá*: Horváth Mihály 3.—; *Tamási*: Nyírő István, Sós Lajos 3.—3.—; *Tápszentmiklós*: Pintér Imre 1.50; *Tiszaderzs*: Szabó Mária 1.40; *Várpalota*: Szabó András 3.—, Bozsoki Károly 2.—, Herseckzi György, Kiss József, Belán Antalné 1.50—1.50, Gáspár Mihály 1.— pengő.

ELŐFIZETÉSI ÁRAK
a következők: Egyesült Államokban és Kanadában 1 dollár, Romániában 110 lei, Jugoszláviában 48 dinár, Csehszlovákiában 26 ěk, Magyarországon 3 P.

Előfizetések, adományok a 21.106-os csekkzámlára, vagy Sebestyén István testvér címén, Pestszentkereszt, Álmós-utca 62. küldendők.

5136 Bethánia-nyomda,
Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 9.
Felölös vezető: Horváth János.